

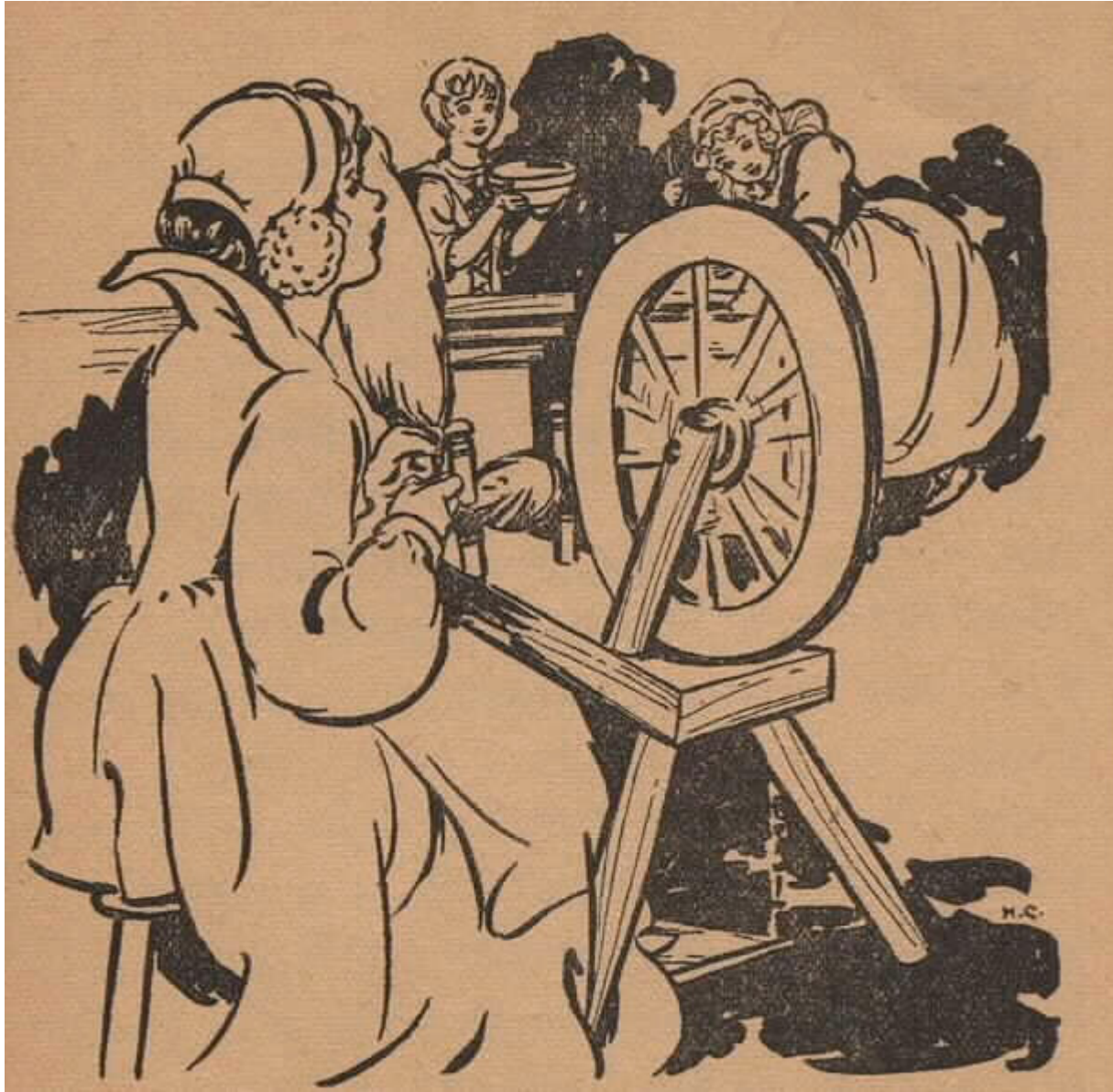
נר חפיייה

ויולט מור היגגינס
(1886 – 1967)

סיפורי פיות צרפתיים

היה זה ערב חג המולד בעיר ריימס, לפני כחמש מאות שנה וככרות העיר מלאו באנשים חוגגים. לא נראה שבכל העיר ימצא מישהו עצוב או בודד.

ובכל זאת היו ארבעה כאלה. שלושה מהם גרו בבקתה קטנה בחוף הנהר, מבנה קטן העומד סמוך לאורות. אמנם מבחוץ המקום נראה עלוב ומוזנח, אך אילו פתחתם את דלתו הייתם מופתעים כמה נקי ומסודר הוא בפנים. היה שם רק חדר אחד, אך הוא שימש כחדר שינה, חדר האוכל, סלון ומטבח כאחד. בפניה עמד תנור פחמים ששימש לא רק לבישול אך גם חימם את יושבי הבקתה.

הקישוט היחיד של החדר היה במדף קטן שעל הקיר האחורי. על המדף עמדה צנצנת עם פרחי בר אחדים ובקצהו תלוי היה סרט רחב, שפעם החזיק עליו מגן של אביר. הסרט היה אדום, רקום בזהב ועליו צורת אריה עם שושן צרפת בראשו.

שלושה אנשים היו בחדר. אישה בוגרת הרוכנת על גלגל טוויה קטן, ילד כבן שבע היושב ליד שולחן, שעליו כמה צלחות סדוקות, וילדה גדולה ממנו בשנה, שעמדה ליד התנור ובחשה מדי פעם בתכולת סיר המתחמם שם. האישה, שיופיה כאילו האיר את החדר, הייתה הגברת הרוזנת מריה מלינקורט, והילדים היו בנה ובתה לואי וג'ן. תוך כדי העבודה הגברת חשבה על החג שלפני שנה אחת. אז הם חיו בטירה מפוארת, ובערב החג היא בעצמה, עם

בעלה ועם ילדיה ירדו לשער הטירה כדי לחלק תשורות של חג, מזון ובגדים, לאנשים עניים של הסביבה. מלחמה עברה בעמק שלהם, הטירה הותקפה, נכנעה ונשדדה על ידי המנצחים. הרוזנת ראתה איך מוליכים משם את בעלה השבוי. היא הצליחה להתחמק, יחד עם ילדיה, דרך מעבר סתרים וברחה אל הכפר הסמוך, אך מצאה אותו ריק. התושבים נרצחו או נלקחו שבי.

במשך החודשים הבאים נדדו שלושתם בדרכים. הרוזנת מכרה את תכשיטיה, ואחר כך את אלה של ילדיה תמורת האוכל ולינה. דבר אחד רק נשאר עוד – סרט המגן של בעליה שלואי הקטן לקח עמו בליל הבריחה הנורא. זו הייתה התזכורת היחידה מהחיים הקודמים שלהם ומזכרת מאביהם שנאבד.

"אמא" אמרה פתאום ג'ן "ערב חג עכשיו."
"כן ילדתי" ענתה כבגת מריה באנחה "אך השנה לא תקבלו מתנות, לא צעצועים ולא ממתקים, לא את ולא אחיך לואי."
"אנחנו לא רוצים אותם" ענו הילדים "אנו זוכרים בלבנו שהיום חג, גם בלי מתנות."

האם הרימה את ראשה מעל גלגל הטווייה שלה "כן ילדים" אמרה "החיים שלנו קשים היום, אבל אנחנו עדיין ביחד, וכפי שאנחנו עצובים, בוודאי עוד רבים עצובים כמונו בעיר ריימס. הייתי שמחה לו יכולנו גם היום לתת משהו, כפי שפעם נתנו לעניים, אך אין לנו מה לתת."

"אמא" אמרה ג'ן פתאום בהתרגשות "אני יודעת מה נוכל לתת." והיא הורידה מהשולחן נר שעווה קטן וניגשה אתו לחלון הקטן של הבקתה.

"ראי" אמרה "אשים אותו כאן, על אדן החלון. אולי יעבור מישהו בודד ועצוב כמונו והאור הזה יהיה לו למתנה קטנה. הנה ראי איך הוא מאיר על השלג." והיא נעמדה כדי להביט על הנר.

שם, בכיכר, בין כל החוגגים, היה עוד אחד בעל לב עצוב. זה היה נער בן תשע, לבוש סחבות ונעול נעלי עץ, בלי כל כובע לראשו. הוא היה בודד לגמרי, בלי כסף, בלי חברים, רעב, קר ומסכן. מדי פעם הוא ניסה לספר על גורלו למישהו מאלה שסביבו, אך איש לא מוכן היה לשמוע או להקשיב לו, וכולם רק דחו ודחפו אותו.

רחובות העיר ריימס החשיכו והקור גבר. הילד האומלל ניסה בכל כוחו למצוא לו מקום להסתתר בו לפני שהלילה ירד. ופתאום רחוק, סמוך לנהר, ראה נצוץ קטן. הוא מיהר לשם אך כשהתקרב ראה שזה רק אורו של נר שעווה קטן העומד בחלון של בקתה עלובה. ובכל זאת נצוץ זה של אור עורר קצת תקווה בלבו והוא דפק בדלת.

ילדה קטנה פתחה לו את הדלת ושני האחרים קמו לקראתו. תוך רגע הוא מצא את עצמו יושב קרוב לתנור חם. הילדה שפשפה את ידו הקפואה ואחיה הקטן את ידו השניה. וכשידיו התחממו כבר הילדה מזגה לו צלחת מרק מהסיר

שעל התנור.

הם אכלו ביחד את ארוחתם הדלה והמרק הזה עוד אף פעם לא טעם כה טוב לרוזנת ולילדיה כמו עכשיו, כשיכלו להתחלק בו עם מי שעלוב יותר מהם. נראה להם שהחדר התבהר, כאילו נדלקו בו אלפי נרות, והילד הקטן הזר זרח כל כך שבקושי יכלו להביט עליו.

"עם הנר הזה הארתם לי את לבי. אני מקנה לכם את המשאלה הגדולה ביותר שלכם" אמר האורח הקטן ופתאום נעלם.

הרוזנת והילדים הבינו שאירחו בביתם העלוב פייה טובה וירדו על ברכיהם כדי לומר את המשאלה הגדולה ביותר שבלבם. והנה כעבור רגעים נפתחה פתאום דלת הבקתה ואביר בשריון מלא עמד בה.

"מריה, ג'ן, לואי!" הוא קרא "הנה אתם. אחרי שלושה חודשים של שבי וקרבות וחיפוש אחריכם!"

קשה לתאר את ההתרגשות, החיבוקים והנשיקות של המשפחה המאוחדת. "אבל אבא, איך מצאת אותנו כאן?" קרא לואי הקטן.

"פגשתי בדרך ילד לבוש סחבות והוא סיפר לי שאכל מרק אצלכם" ענה אבא האביר.

"הפייה הטובה" אמרה גברת מריה וסיפרה לו על האורח.

וכך, מאז ולעולם, הם וכל הצאצאים שלהם מדליקים מדי שנה נר קטן בחלון ביתם, כדי להודות לפייה שהצילה אותם.